

PERDUT

Sóc una decepció. Bé, almenys ho sóc des de fa una pocs anys. Des del moment en el que el meu pare ens va deixar a la mare i a mi per anar a treballar a la gran ciutat no he aixecat cap.

Jo estava decidit a canviar el món; des de petit tothom em deia que, si seguia així, seria un conegut científic, o un escriptor guanyador de premis Nobels. El problema és que no vaig seguir així. Les expectatives i la pèrdua del meu pare em van obligar a deixar enrere les meves capacitats i començar a juntar-me amb gent que no m'aportava res bo. I així va ser el principi del final, ja que avui en dia, tot i que faci ja sis anys del fatídic dia, segueixo igual de malament.

Visc amb la meva mare en una casa rural en un micropoble en el que no hi deuen viure ni cent persones. Ma mare és una actriu oblidada, i ja que les ofertes de treball no han arribat, ara vivim de la llet que ens donin les vaques.

Gairebé no parlo amb la meva mare. Només amb els meus "amics" (més que res perquè no hi ha ningú més amb qui tractar en aquest micropoble a part d'unes velles). Aquests "amics" són els típics que sempre porten a sobre una cigarreta electrònica i te n'ofereixen. Sí, fumo. No sé ben bé per què; si per ser acceptat, per amagar les decepcions, no ho sé.

Són les nou del vespre. Estem tots a la única plaça que hi ha en tot el micropoble parlant sobre temes dels que no estic orgullós.

Quan baixo del núvol, m'adono que estava mirant a una família amb maletes de rodes entrant en una casa que havia estat inhabitada des que jo estic viu. Sincerament, ni m'havia adonat que hi havia una noia de més o menys disset anys, com nosaltres.

Ara són les onze de la nit, i em trobo tornant cap a casa. Quan aixeco la vista, veig a la mateixa noia que havia vist abans. Té els cabells castanys, i uns ulls blau marí que es veuen des de la distància. Decideixo passar de llarg el més ràpid possible perquè no em vegi, però els meus esforços són inútils.

—Ei! —em diu des de la llunyania. Decebut, em giro.

—Què passa —dic, més sec del que m'hauria agradat.

—Saps on s'arriba a la casa número trenta-quatre? Acabo d'arribar i m'he perdut...

—Com et pots perdre en aquest poble tan petit? —dic, esperant que em deixi en pau.

—He sortit a fer un passeig i entre tants carrers m'he perdut. Em dic Sofia, per cert.

—Jordi —responc, rebutjant la seva mà.

Ens quedem callats uns segons que se'm fan eterns. Des de prop s'aprecien encara millor els seus ulls blaus, que crec que són la raó per la que callo.

—En fi —diu trencant el silenci—, ja me les apanyaré, gràcies.

A mesura que se'n va, el sentiment d'haver comès un error augmenta.

—Espera! —crido, i es gira— Ja t'acompanyo.

—I què estudies? —em pregunta, òbviament sense conèixer-me.

—Estudiar? Jo no estudio.

Després de donar aquesta freda resposta, passen uns altres segons incòmodes. Estranyament, aquests se'm passen més ràpid que els de fa escassos minuts.

—I tu, on vius? —em pregunta, mirant-me directament als ulls.

—A la casa de les afores; hem passat pel costat.

—Per què t'ajuntes amb aquella gent? Sembles bona persona.

—Sempre canvies de tema tan bruscament? —dic, parant en sec.

—Sí, soc coneguda per això.

—Deixa'm dir-te; no busco a ningú. M'agrada la vida que tinc, d'acord? No et fiquis on no et demanen —òbviament, menteixo sobre tot el que dic.

—D'acord, d'acord —diu rient-se.

Quan per fi arribem a casa seva, introdueix les rovellades claus al pany i obre la porta.

—Bé, Jordi, ha estat un honor conèixer-te —diu recolzada en el marc de la porta.

—Igualment, suposo —responc a mesura que me'n començo a anar.

No sé com sentir-me sobre el que acaba de passar. Sento que podria fer-me amic de la Sofia, però ella no conjuga amb la meva personalitat.

—Espero que ens veiem demà —escolto des de darrere.

Ja és el següent dia i estic amb els amics, i juro que aquesta nit no he dormit ni dues hores seguides pensant en ella. Pensant en si de veritat vull esquarterar la meva personalitat per conèixer millor la Sofia. Pertanyo amb ells? Fins ara no m'ho havia plantejat, però des d'ahir no he parat de pensar-hi. Sóc jo? Qui sóc? No. No hauria d'estar aquí. Sóc diferent. Tota aquesta estona que m'havia estat plantejant si havia de trencar la meva personalitat per estar amb la Sofia estava errat. Aquesta personalitat és una closca que havia creat simplement per sentir-me acceptat després de la pèrdua del meu pare. La meva vertadera personalitat està darrere de tota aquesta vida que només m'aporta desgràcies.

La he d'anar a buscar. Me n'he d'anar d'aquí abans no sigui massa tard. Sense pensar-ho dues vegades, em poso en marxa. Òbviament, els meus "amics" ni s'adonen que he marxat. Com per art de màgia, quan giro una cantonada, allà està. Amb els ulls blaus radiants.

—Jordi! Què fas aquí? —Em pregunta una mica preocupada.

—T'estava buscant —em mira amb ulls incrèduls—. Em vull disculpar per comportar-me tan malament ahir. He passat tota la nit pensant i he conclòs que et vull conèixer. Crec que ets una persona que em pot fer bé, i de veritat que vull ser el teu amic.

Després d'uns segons de mirada intensa (de la qual no em canso), per fi diu:

—Jordi, sé que la personalitat que mostres amb ells no ets tu. I vull conèixer el vertader tu.

Sembla ahir que em vaig disculpar amb la Sofia, però en veritat ja fa una setmana. Aquests set dies han estat els millors en molts anys. He pogut conèixer a la Sofia i ella m'ha pogut conèixer a mi. He deixat enrere la mala vida i parlo més amb la meva mare. Els hi he deixat clar als meus antics amics que no vull estar més amb ells, i no els hi podria haver importat menys.

—Saps què? —li dic— Avui faig divuit anys.
—Com?! —diu emocionada.
—Sí, voldràs venir a casa meva per celebrar-ho?
—És clar! —diu, agafant-me la mà.

Quan arribo a casa, en comptes de veure a la meva mare, veig una nota sobre la taula. La obro nerviosament i la llegeixo: “Hola, fill. M’ha arribat una oferta de treball que no puc rebutjar. Sé que seràs fort i que aguantaràs molt anys més. Amb amor, la teva mare.”. No. No pot ser. Ara no. Ara no. Embogit per un atac de nervis, agafo el primer que veig i el tiro a terra, trencant-se en mil bocins. Després tiro tots els vasos i plats al parquet i es desintegren. Plorant desconsoladament. miro la porta, i està la meva salvació.

—Ves-te’n! —no em fa cas, així que ho reitero.

—Que te’n vagis! —aquesta vegada, s’apropa a mi i s’asseu al meu costat, abraçant-me amb els seus càlids braços.

Potser, dins de tot aquest caos, hi ha un raig d’esperança anomenat Sofia.

Pseudònim: Madagascar. Data naixement: 22-09-2009. Categoria: Juvenil